

IAN RANKIN

ΟΙ ΚΑΤΑΡΡΑΚΤΕΣ

ΕΙΔΙΚΗ ΕΠΕΤΕΙΑΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
— ΜΕ ΠΡΟΛΟΓΟ ΤΟΥ ΙΑΝ ΡΑΝΚΙΝ —

20
ΧΡΟΝΙΑ
ΤΖΟΝ ΡΕΜΠΟΥΣ
ΣΤΟ ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

«**Ν**ομίζετε πως εγώ τη σκότωσα, έτσι δεν είναι;»
Κάθισε στην άκρη του καναπέ με το κεφάλι σκυμμένο πάνω από το στήθος του. Τα μαλλιά του ήταν ίσια με μακριές φράντζες. Τα γόνατά του πηγαινοέρχονταν σαν πιστόνια, οι φτέρνες των βρόμιων αθλητικών του παπουτσιών δεν ακουμπούσαν ούτε στιγμή το πάτωμα.

«Έχεις πάρει κάτι, Ντέιβιντ;» ρώτησε ο Ρέμπους.

Ο νεαρός άντρας σήκωσε το βλέμμα του. Τα μάτια του ήταν κατακόκκινα με μαύρους κύκλους. Ένα πρόσωπο αδύνατο, με γωνίες και άγριες τρίχες στο αξύριστο πιγούνι. Το όνομά του ήταν Ντέιβιντ Κοστέλο. Όχι Ντέιβ ή Ντέιβι, αυτό το 'χε ξεκαθαρίσει. Το όνομα, η ιδιότητα, η κοινωνική τάξη: έχουν όλα τους μεγάλη σημασία. Τα μέσα ενημέρωσης τον είχαν περιγράψει με ποικίλους τρόπους. Τον είχαν παρουσιάσει ως τη «σχέση της», «την τραγική της σχέση», «τη σχέση της εξαφανισμένης φοιτήτριας». Ήταν «ο Ντέιβιντ Κοστέλο, ετών 22» ή «ο νεαρός συμφοιτητής της, Ντέιβιντ Κοστέλο». Ήταν «συγκάτοικος της δεσποινίδας Μπάλφουρ» ή «συχνός επισκέπτης» στο «αινιγματικό διαμέρισμα όπου έγινε η εξαφάνιση».

Ούτε και το διαμέρισμα ήταν απλώς ένα διαμέρισμα. Βρισκόταν στη «μοδάτη περιοχή Νιου Τάουν του Εδιμβούργου», ήταν το «πανάκριβο διαμέρισμα ιδιοκτησίας των γονέων της δεσποινίδας Μπάλφουρ». Ο Τζον και η Τζάκλιν Μπάλφουρ ήταν οι «εμβρόντητοι γονείς», «ο σοκαρισμένος τραπεζίτης και η σύζυγός του». Η κόρη τους ήταν η «Φιλίπα, ετών 20, φοιτήτρια ιστορίας της τέχνης στο Πανεπιστήμιο του Εδιμβούργου». Ήταν «όμορφη», «εύθυμη», «χωρίς έγνοιες» και «γεμάτη ζωντάνια».

Και τώρα είχε εξαφανιστεί.

Ο επιθεωρητής Ρέμπους που μέχρι πριν από λίγο στεκόταν μπροστά στο μαρμάρινο τζάκι τώρα μετακινήθηκε ελαφρά στο πλάι. Ο Ντέιβιντ Κοστέλο τον ακολούθησε με το βλέμμα.

«Ο γιατρός μου έδωσε κάτι χάπια» είπε τελικά, απαντώντας στην ερώτηση.

«Τα πήρες;» ρώτησε ο Ρέμπους.

Ο νεαρός άντρας έγνεψε καταφατικά. Το βλέμμα του ήταν καρφωμένο στον Ρέμπους.

«Δεν σε κατηγορώ» είπε ο Ρέμπους γλιστρώντας τα χέρια στις τσέπες του. «Θα σε ναρκώσουν για λίγες ώρες, αλλά δεν αλλάζουν τίποτε».

Είχαν περάσει δύο μέρες από τότε που η Φιλίπα —γνωστή στους φίλους και την οικογένειά της ως Φλιπ— είχε εξαφανιστεί. Το χρονικό διάστημα των δύο ημερών δεν ήταν μεγάλο, αλλά δεν συνήθιζε να εξαφανίζεται. Κάποιοι φίλοι τής είχαν τηλεφωνήσει στο σπίτι κατά τις επτά το βράδυ, για να επιβεβαιώσουν ότι θα τη συναντούσαν σε μια ώρα σε ένα μπαρ στο Σάουθ Σάιντ. Ήταν ένα από κείνα τα μικρά μοδάτα στέκια που είχαν ξεφυτρώσει γύρω από το πανεπιστήμιο για να ανταποκριθούν στην οικονομική άνθιση και στην ανάγκη για αμυδρό φωτισμό και υπερτιμημένη βότκα με διάφορες γεύσεις. Ο Ρέμπους το ήξερε γιατί είχε περάσει απέξω κάνα δυο φορές πηγαίνοντας προς ή επιστρέφοντας από τη δουλειά του. Σχεδόν δίπλα του υπήρχε μια παλιομοδίτικη παμπ που πρόσφερε βότκα για μιάμιση λίρα. Δεν διέθετε όμως μοδάτες καρέκλες και το προσωπικό γνώριζε πώς να χωρίσει τους πιωμένους, αλλά δεν είχε ιδέα από κοκτέιλ.

Επτά, επτά και τέταρτο, έπρεπε να 'χε ήδη φύγει από το διαμέρισμα. Η Τίνα, ο Τριστ και ο Άλμπι έπιναν ήδη το δεύτερο ποτό. Ο Ρέμπους είχε συμβουλευτεί τους φακέλους για να σιγουρευτεί γι' αυτά τα ονόματα. Το Τριστ ήταν το υποκορι-

στικό του Τρίστραμ και το Άλμπι του Άλμπερτ. Ο Τριστ ήταν με την Τίνα, ο Άλμπι με την Καμίλ. Η Φλιπ κανονικά θα έπρεπε να είναι με τον Ντέιβιντ, αλλά, όπως τους εξήγησε η ίδια στο τηλέφωνο, δεν θα ερχόταν μαζί της.

«Ένας ακόμα καβγάς» τους είχε πει στο τηλέφωνο, χωρίς να ακούγεται ιδιαίτερα στεναχωρημένη.

Προτού φύγει είχε ενεργοποιήσει το συναγερμό του σπιτιού της. Να κάτι ακόμα που ο Ρέμπους άκουγε για πρώτη φορά — φοιτήτρια που ζούσε σε σπίτι με συναγερμό! Είχε κλειδώσει και την κανονική κλειδαριά και την κλειδαριά ασφαλείας· το διαμέρισμα ήταν λοιπόν ασφαλές. Κατέβηκε τα σκαλιά και βγήκε στον ζεστό βραδινό αέρα. Ένας ψηλός, απότομος λόφος τη χώριζε από την οδό Πρίνσις. Αν τον ανέβαινε, θα έφτανε στο Ολντ Τάουν, στο Σάουθ Σάιντ. Σε καμία περίπτωση, όμως, δεν θα πήγαινε με τα πόδια. Αλλά δεν έγινε καμία κλήση σε εταιρεία ταξί της πόλης ούτε από το σταθερό ούτε από το κινητό της. Αν λοιπόν είχε πάρει ταξί, θα το είχε σταματήσει στο δρόμο.

Αν είχε προλάβει να κάνει κάτι τέτοιο.

«Δεν το έκανα εγώ, καταλαβαίνετε» είπε ο Ντέιβιντ Κοστέλο.

«Δεν έκανες τι, κύριε;»

«Δεν τη σκότωσα».

«Κανείς δεν υποστηρίζει κάτι τέτοιο».

«Όχι;». Σήκωσε και πάλι το βλέμμα του και κοίταξε τον Ρέμπους κατάματα.

«Όχι» τον διαβεβαίωσε ο Ρέμπους, αυτή ήταν άλλωστε και η δουλειά του.

«Το ένταλμα ερεύνης...» πήγε να πει ο Κοστέλο.

«Πρόκειται για τυπική διαδικασία σε όλες τις υποθέσεις αυτού του είδους» εξήγησε ο Ρέμπους. Και έτσι ήταν: Όταν έχεις να κάνεις με μια ύποπτη εξαφάνιση, ελέγχεις όλα τα μέρη

στα οποία μπορεί να βρίσκεται ο εξαφανισμένος. Ακολουθείς τους κανόνες: Υπογράφονται τα έγγραφα, δίνεται η άδεια. Ερευνάς το διαμέρισμα του φίλου της. Ο Ρέμπους θα μπορούσε να προσθέσει: *Αυτό το κάνουμε, επειδή εννιά στις δέκα είναι κάποιος από το περιβάλλον του θύματος*. Δεν είναι ένας άγνωστος που ξετρυπώνει τη λεία του μες στη νύχτα. Τα αγαπημένα σου πρόσωπα είναι αυτά που θα σε δολοφονούσαν: η σύζυγος, ο εραστής, ο γιος ή η κόρη. Ή ο θείος, ο στενότερός σου φίλος, το μοναδικό πρόσωπο που εμπιστευόσουν. Είτε αυτοί σε εξαπατούσαν είτε εσύ. Γνώριζες κάτι ή είχες κάτι. Σε ζήλευαν, τους είχες απορρίψει, είχαν ανάγκη από λεφτά.

Αν η Φλιπ Μπάλφουρ ήταν νεκρή, το πτώμα της θα βρισκόταν σύντομα: αν πάλι ήταν ζωντανή και δεν ήθελε να βρεθεί, τότε τα πράγματα θα ήταν πιο δύσκολα. Οι γονείς της είχαν εμφανιστεί στην τηλεόραση ικετεύοντάς την να επικοινωνήσει μαζί τους. Η αστυνομία βρισκόταν στο σπίτι τους και παρακολουθούσε τα τηλεφωνήματά τους μήπως κάποιος ζητούσαν λύτρα. Η αστυνομία ερευνούσε το σπίτι του Ντέιβιντ Κοστέλο στο Κανονγκέιτ με την ελπίδα να ανακαλύψει κάποιο στοιχείο. Η αστυνομία βρισκόταν και εδώ —στο διαμέρισμα της Φλιπ Μπάλφουρ. Είχαν τον Ντέιβιντ Κοστέλο υπό επιτήρηση—εμπόδιζαν τα μέσα ενημέρωσης να πλησιάσουν πάρα πολύ. Αυτό είχαν πει στον νεαρό άντρα και ήταν εν μέρει αλήθεια.

Είχαν ψάξει το διαμέρισμα της Φλιπ την προηγούμενη μέρα. Ο Κοστέλο είχε κλειδιά ακόμα και για το σύστημα συναγερμού. Το τηλεφώνημα στο διαμέρισμα του ίδιου του Κοστέλο είχε γίνει στις 10 μ.μ.: Ήταν ο Τριστ που ήθελε να μάθει αν είχε κανένα νέο από τη Φλιπ, λέγοντας μόνο πως είχε ξεκινήσει για το Σαπίρο και δεν είχε εμφανιστεί.

«Δεν είναι μαζί σου, ε;»

«Είμαι ο τελευταίος στον οποίο θα ερχόταν» είχε απαντήσει με παράπονο ο Κοστέλο.

«Έμαθα ότι τσακωθήκατε. Τι έγινε αυτή τη φορά;». Η φωνή του Τριστ ακουγόταν μασημένη αλλά με τον χαρακτηριστικό της ελαφρά εύθυμο τόνο. Ο Κοστέλο δεν του είχε απαντήσει. Έκλεισε το τηλέφωνο και δοκίμασε στο κινητό της Φλιπ, του βγήκε ο τηλεφωνητής της και της άφησε μήνυμα να τον πάρει. Η αστυνομία είχε ακούσει το ηχογραφημένο μήνυμα εστιάζοντας στις λεπτές αποχρώσεις της φωνής του Ντέιβιντ, προσπαθώντας να διακρίνει το ψέμα σε κάθε λέξη ή φράση. Ο Τριστ ξανατηλεφώνησε στον Κοστέλο τα μεσάνυχτα. Η παρέα είχε πάει στο διαμέρισμα της Φλιπ: κανείς δεν ήταν εκεί. Έκαναν μερικά τηλεφωνήματα, αλλά κανείς από τους φίλους της δεν φαινόταν να γνωρίζει κάτι. Περίμεναν μέχρι να έρθει ο ίδιος ο Κοστέλο στο διαμέρισμα και να ξεκλειδώσει. Ούτε ίχνος της Φλιπ μέσα.

Στο μυαλό τους η Φλιπ ήταν ήδη «εξαφανισμένη», όπως θα τη χαρακτηρίζε η αστυνομία, αλλά περίμεναν μέχρι το επόμενο πρωί για να ειδοποιήσουν τη μητέρα της στο σπίτι της οικογένειας στο Ιστ Λόδιαν. Η κυρία Μπάλφουρ δεν έχασε χρόνο και τηλεφώνησε αμέσως στο 100. Επειδή θεώρησε ότι οι υπάλληλοι στο τηλεφωνικό κέντρο της αστυνομίας προσπάθησαν να την ξεφορτωθούν στα γρήγορα, τηλεφώνησε στο σύζυγό της στο γραφείο του στο Λονδίνο. Ο Τζον Μπάλφουρ ήταν ο κύριος μέτοχος σε μία ιδιωτική τράπεζα. Και αν ο διοικητής του αστυνομικού τμήματος του Λόδιαν και του Μπόρντερς δεν ήταν πελάτης του, κάποιος άλλος θα ήταν σίγουρα: μέσα σε μια ώρα αξιωματικοί της αστυνομίας είχαν αναλάβει την υπόθεση — διαταγή από τη Γενική Ασφάλεια, δηλαδή το αρχηγείο στη λεωφόρο Φετς.

Ο Ντέιβιντ Κοστέλο άνοιξε το διαμέρισμα για τους δύο άντρες της Διεύθυνσης Ανθρωποκτονιών. Στο εσωτερικό δεν βρέθηκαν σημάδια αναστάτωσης, κανένα στοιχείο για το πού βρισκόταν η Φιλίπα Μπάλφουρ, την τύχη της ή την ψυχική της κα-

τάσταση. Ήταν ένα συγυρισμένο διαμέρισμα: γυμνά πατώματα, φρεσκοβαμμένοι τοίχοι. (Ο διακοσμητής ανακρινόταν κι αυτός). Το σαλόνι ήταν ευρύχωρο με διπλά παράθυρα που ξεκινούσαν από το πάτωμα. Υπήρχαν δυο κρεβατοκάμαρες από τις οποίες η μία είχε μετατραπεί σε γραφείο. Η μοντέρνα κουζίνα ήταν μικρότερη από το μπάνιο που είχε επένδυση από ξύλο πεύκου. Στην κρεβατοκάμαρα υπήρχαν πολλά πράγματα που ανήκαν στον Ντέιβιντ Κοστέλο. Κάποιος είχε στοιβάξει τα ρούχα του πάνω σε μια καρέκλα και είχε βάλει από πάνω μερικά βιβλία και κάτι CD. Το σωρό συμπλήρωνε μια σακούλα για άπλυτα ρούχα.

Όταν ρωτήθηκε, ο Κοστέλο μπορούσε μόνο να υποθέσει πως η Φλιπ τα 'χε βάλει εκεί. Τα λόγια του ήταν: «Είχαμε τσακωθεί. Αυτός, μάλλον, ήταν ο τρόπος της για να το αντιμετωπίσει». Πράγματι, είχαν διαφωνίες και στο παρελθόν, αλλά όχι, απ' όσο θυμόταν, ποτέ άλλοτε δεν είχε μαζέψει όλα τα πράγματά του.

Ο Τζον Μπάλφουρ είχε έρθει στη Σκοτία με ιδιωτικό τζετ —προσφορά ενός πελάτη που εκδήλωνε τη συμπαραράστασή του— και βρισκόταν στο διαμέρισμα στο Ολντ Τάουν σχεδόν πριν την αστυνομία.

«Λοιπόν;» ήταν η πρώτη του ερώτηση. Ο ίδιος ο Κοστέλο του έδωσε μian απάντηση: «Συγχωρήστε με».

Οι αξιωματικοί της Διεύθυνσης Ανθρωποκτονιών διέκριναν πολλά σε αυτή την απάντηση στις κατ' ιδίαν συζητήσεις που είχαν για την υπόθεση. Ένας καβγάς με την κοπέλα σου εξελίσσεται πολύ άσχημα: προτού το καλοκαταλάβεις είναι νεκρή, κρύβεις το πτώμα, αλλά όταν έρχεσαι αντιμέτωπος με τον πατέρα της η καλή σου ανατροφή υπερισχύει και φελλίζεις κάτι που μοιάζει με ομολογία.

Συγχωρήστε με.

Υπάρχουν τόσοι διαφορετικοί τρόποι να διαβάσεις αυτές τις δύο λέξεις. Συγχωρήστε με που καβγαδίσαμε· συγχωρήστε

με που σας ανησύχησα· συγχωρήστε με γι' αυτό που έγινε· συγχωρήστε με που δεν την πρόσεχα· συγχωρήστε με γι' αυτό που έκανα...

Και τώρα βρίσκονταν στην πόλη και οι γονείς του Ντέιβιντ Κοστέλο. Είχαν νοικιάσει δύο δωμάτια σε ένα από τα καλύτερα ξενοδοχεία. Ζούσαν στα περίχωρα του Δουβλίνου. Ο Τόμας, ο πατέρας του ήταν ένας άνθρωπος «οικονομικά ανεξάρτητος», έτσι τον περιέγραφαν, ενώ η μητέρα, η Τερέζα, εργαζόταν ως σχεδιάστρια εσωτερικών χώρων.

Δύο δωμάτια: Στο αστυνομικό τμήμα του Σεντ Λέναρντ είχαν αναρωτηθεί τι τα χρειαζόνταν τα δύο δωμάτια. Και ανεξάρτητα, αφού ο Ντέιβιντ ήταν μοναχογιός, για ποιο λόγο έμεναν σ' ένα σπίτι με οκτώ κρεβατοκάμαρες;

Ακόμα περισσότερο είχαν αναρωτηθεί τι δουλειά είχε το Σεντ Λέναρντ σε υπόθεση του Νιου Τάουν. Το αστυνομικό τμήμα που βρισκόταν πιο κοντά στο διαμέρισμα ήταν αυτό της πλατείας Γκέιφιλντ, είχαν όμως επιστρατευθεί αξιωματικοί και από το Λέιθ, το Σεντ Λέναρντ και το Τόρρικεν.

Κατά γενική ομολογία, «κάποιος είχε βάλει τα μεγάλα μέσα». «Παρατήστε τα πάντα. Ένα πλουσιοκόριτσο το 'σκάσε».

Ο Ρέμπους συμφωνούσε κατά βάθος.

«Θέλεις κάτι;» ρώτησε αυτή τη φορά. «Τσάι; Καφέ;»

Ο Κοστέλο κούνησε το κεφάλι του.

«Μπορώ να...;»

Ο Κοστέλο τον κοίταξε. Δεν φαινόταν να καταλαβαίνει. Ύστερα το συνειδητοποίησε. «Ξέρω πού βρίσκεται, ευχαριστώ» είπε ο Ρέμπους. Έκλεισε την πόρτα πίσω του και κοντοστάθηκε για μια στιγμή στο διάδρομο, χαρούμενος που βρισκόταν έξω από το αποπνικτικό σαλόνι. Ένωθε τα μηνίγγια του να χτυπάνε και αισθανόταν τεντωμένα τα νεύρα των ματιών του. Άκουσε φασαρία στο γραφείο. Πέρασε το κεφάλι του στο άνοιγμα της πόρτας.

«Θα βάλω νερό να βράσει».

«Καλή ιδέα». Η υπαστυνόμος Σιβόν Κλαρκ δεν πήρε τα μάτια της από την οθόνη του υπολογιστή.

«Λοιπόν;»

«Τσάι, σε παρακαλώ».

«Εννοούσα...»

«Τίποτα ακόμα. Γράμματα σε φίλους, μερικές από τις εργασίες της. Πρέπει να κοιτάξω γύρω στα χίλια e-mail. Αν είχα τον κωδικό πρόσβασης, θα βοηθούσε».

«Ο κύριος Κοστέλο λέει ότι δεν του τον αποκάλυψε ποτέ».

Η Κλαρκ καθάρισε το λαιμό της.

«Τι σημαίνει αυτό;» ρώτησε ο Ρέμπους.

«Απλώς ότι μ' ενοχλεί ο λαιμός μου» απάντησε η Κλαρκ.

«Μόνο γάλα στον δικό μου, ευχαριστώ».

Ο Ρέμπους την άφησε και πήγε στην κουζίνα, γέμισε το βραστήρα και άρχισε να ψάχνει για κούπες και φακελάκια τσάι.

«Πότε μπορώ να πάω σπίτι μου;»

Ο Ρέμπους στράφηκε εκεί όπου στεκόταν ο Κοστέλο στο διάδρομο.

«Ίσως θα 'ταν καλύτερο να μην πας» του είπε ο Ρέμπους.

«Οι ρεπόρτερ και οι κάμερες... θα σε ακολουθούν συνεχώς, θα τηλεφωνούν μέρα νύχτα».

«Θα βγάλω το τηλέφωνο από την πρίζα».

«Θα είσαι σαν φυλακισμένος». Ο Ρέμπους τον είδε να σηκώνει τους ώμους του. Κάτι μουρμούρισε που ο Ρέμπους δεν άκουσε.

«Ορίστε;»

«Δεν μπορώ να μείνω εδώ» επανέλαβε ο Κοστέλο.

«Γιατί όχι;»

«Δεν ξέρω... μόνο που...». Ανασήκωσε πάλι τους ώμους του και έδιωξε τα μαλλιά από το μέτωπό του. «Η Φλιπ θα έπρεπε να είναι εδώ. Πάει πολύ. Δεν μπορώ να μην σκέφτομαι ότι την τελευταία φορά που βρισκόμασταν εδώ καβγαδίζαμε».

«Ποια ήταν η αιτία του καβγά;»

Ο Κοστέλο φευτογέλασε. «Δεν μπορώ να θυμηθώ καν».

«Ήταν την ημέρα της εξαφάνισης;»

«Ναι, το απόγευμα. Έφυγα σαν τρελός».

«Καβγαδίζατε συχνά λοιπόν;». Ο Ρέμπους προσπάθησε να θέσει την ερώτηση αδιάφορα.

Ο Κοστέλο απλώς στεκόταν εκεί, κοιτούσε το κενό και κουνούσε αργά το κεφάλι. Ο Ρέμπους στράφηκε αλλού, ξεδιάλεξε δυο φακελάκια μαύρο τσάι από το Ντάρτζιλινγκ και τα έριξε μέσα στις κούπες. Είχε μήπως αρχίσει ο Κοστέλο να ομολογεί; Ν' άκουγε άραγε η Σιβόν Κλαρκ πίσω από την πόρτα του γραφείου; Η αλήθεια είναι ότι επιτηρούσαν τον Κοστέλο, ναι ήταν μέλη μιας ομάδας που εκτελούσε τρεις βάρδιες των οκτώ ωρών, αλλά τον είχαν φέρει εδώ και για έναν ακόμα λόγο. Υποτίθεται ότι θα τον είχαν διαθέσιμο για να τους εξηγήσει τα ονόματα που θα εμφανίζονταν στην αλληλογραφία της Φιλίπα Μπάλφουρ. Ο Ρέμπους όμως τον ήθελε εκεί γιατί το διαμέρισμα ίσως ήταν ο τόπος του εγκλήματος. Ίσως μάλιστα ο Ντέιβιντ Κοστέλο να είχε κάτι να κρύψει. Στο Σεντ Λέναρντ στοιχημάτιζαν ακόμα και λεφτά· στο Τόρπικεν έδιναν δύο προς ένα να είναι ο δολοφόνος, ενώ στο Γκέφιλντ τον θεωρούσαν τον πιο πιθανό ένοχο.

«Οι γονείς σου είπαν ότι μπορείς να πας να μείνεις μαζί τους στο ξενοδοχείο» είπε ο Ρέμπους. Γύρισε να κοιτάξει τον Κοστέλο καταπρόσωπο. «Έχουν κλείσει δύο δωμάτια, επομένως το ένα περισσεύει».

Ο Κοστέλο δεν τσίμπησε. Κοίταξε τον επιθεωρητή για μερικά δευτερόλεπτα ακόμα και απομακρύνθηκε. Έχωσε το κεφάλι του στη μισάνοικτη πόρτα του γραφείου.

«Βρήκατε αυτό που γυρεύατε;» ρώτησε.

«Ίσως χρειαστεί λίγο χρόνο, Ντέιβιντ» απάντησε η Σιβόν. «Το καλύτερο θα 'ναι να μας αφήσεις να συνεχίσουμε το φάξιμο».

«Δεν θα βρείτε εκεί απαντήσεις». Εννοούσε την οθόνη του υπολογιστή. Όταν δεν πήρε καμιά απόκριση, ίσιωσε κάπως το σώμα και έγερσε το κεφάλι του. «Είστε αυτό που λέμε ειδικός, ε;»

«Είναι κάτι που πρέπει να γίνει». Η φωνή της ήταν σιγανή, σαν να επρόκειτο για ζήτημα που δεν επιθυμούσε να ακουστεί πέρα από το δωμάτιο.

Φαινόταν έτοιμος να μιλήσει, αλλά το καλοσκέφτηκε και αντ' αυτού επέστρεψε αργά πίσω στο σαλόνι. Ο Ρέμπους πήγε το τσάι στην Κλαρκ.

«Μάλιστα, αυτό θα πει επίπεδο» είπε η υπαστυνόμος παρατηρώντας το φακελάκι του τσαγιού που επέπλεε μέσα στην κούπα.

«Δεν ήξερα πόσο δυνατό το ήθελες» εξήγησε ο Ρέμπους. «Πώς σου φάνηκε;»

Συλλογίστηκε για λίγο. «Μοιάζει αρκετά ειλικρινής».

«Ίσως πάλι απλώς να ξεγελιέσαι από τα όμορφα πρόσωπα».

Η Κλαρκ ξεφύσηξε, έβγαλε το φακελάκι του τσαγιού και το πέταξε στο καλάθι των αχρήστων. «Μπορεί» του είπε. «Εσύ, λοιπόν, τι σκέφτεσαι;»

«Έχουμε συνέντευξη Τύπου αύριο» της υπενθύμισε ο Ρέμπους. «Νομίζεις ότι μπορούμε να πείσουμε τον κύριο Κοστέλο να απευθύνει δημόσια έκκληση;»

Δύο αστυνομικοί από το τμήμα της πλατείας Γκέιφιλντ είχαν τη βραδινή βάρδια. Ο Ρέμπους επέστρεψε στο σπίτι και άρχισε να γαμίζει την μπανιέρα. Είχε όρεξη να κάτσει με τις ώρες να μουλιάσει. Έριξε λοιπόν λίγο υγρό σαπούνη ζουλώντας το μπουκάλι κάτω από τη ροή του καυτού νερού. Σκεφτόταν πως το ίδιο πράγμα έκαναν οι γονείς του γι' αυτόν όταν ήταν παιδί. Έμπαινες σπίτι λασπωμένος από το ποδόσφαιρο και σε περίμενε ένα καυτό μπάνιο με υγρό σαπούνη. Δεν είναι ότι η οικογένεια δεν είχε τη δυνατότητα να αγοράσει αφρόλουτρο:

«Πρόκειται για υγρό σαπούνι σε τιμές για αριστοκράτες» του είχε εξηγήσει η μητέρα του.

Το μπάνιο της Φιλίπα Μπάλφουρ ήταν γεμάτο με «αρώματα», «γαλακτώματα» και «έλαια». Ο Ρέμπους έκανε την απογραφή των δικών του πραγμάτων: ξυράφι, αφρός ξυρίσματος, οδοντόπαστα, μία μόνο οδοντόβουρτσα και ένα σαπούνι. Στο ντουλαπάκι για τα φάρμακα: αυτοκόλλητες γάζες, παυσίπονα και ένα κουτάκι προφυλακτικά. Κοίταξε μέσα στο κουτάκι — είχε απομείνει ένα. Είχαν λήξει από το περασμένο καλοκαίρι. Κλείνοντας το ντουλαπάκι ήρθε αντιμέτωπος με το βλέμμα του στον καθρέφτη. Η όψη του ήταν γκριζα και τα μαλλιά του είχαν κι αυτά γκριζες τούφες. Ένα μικρό προγούλι διακρινόταν ακόμα κι όταν πρόβαλλε μπροστά το πιγούνι του. Δοκίμασε να χαμογελάσει και παρατήρησε τα δόντια του που ήταν φανερό ότι είχαν χάσει τα δύο τελευταία ραντεβού με το γιατρό τους. Ο οδοντίατρος απειλούσε να τον διαγράψει από τη λίστα των ασθενών του.

«Περίμενε τη σειρά σου, αγόρι μου» μουρμούρισε ο Ρέμπους, απομακρύνθηκε από τον καθρέφτη και ετοιμάστηκε να γδυθεί.

Το αποχαιρετιστήριο πάρτι για την αποχώρηση από την ενεργό υπηρεσία του αρχιεπιθεωρητή Γουάτσον, του «Αγρότη», όπως τον φώναζαν, είχε αρχίσει στις έξι. Ήταν το τρίτο ή το τέταρτο αυτού του είδους, και θα ήταν και το τελευταίο — και το μοναδικό με επίσημο χαρακτήρα. Η λέσχη της αστυνομίας στο Λιθ Γουόκ είχε διακοσμηθεί με γιρλάντες, μπαλόνια και ένα τεράστιο πανό που έγραφε: ΤΕΡΜΑ ΟΙ ΣΥΛΛΗΨΕΙΣ, ΩΡΑ ΓΙΑ ΞΕΚΟΥΡΑΣΗ ΧΩΡΙΣ ΤΥΨΕΙΣ! Κάποιος είχε σκορπίσει ένα δεμάτι με άχυρα στην πίστα του χορού και το σκηνικό του αγροκτήματος συμπλήρωναν ένα φουσκωτό πρόβατο και ένα φουσκωτό γουρούνι. Όταν κατέφθασε ο Ρέμπους, το

μπαρ έκανε χρυσές δουλειές. Μπαίνοντας, προσπέρασε τρεις γαλονάδες της Γενικής Ασφάλειας που αποχωρούσαν. Κοίταξε το ρολόι του: έξι και σαράντα. Είχαν αφιερώσει στον συνταξιοδοτούμενο επιθεωρητή σαράντα λεπτά από τον πολύτιμο χρόνο τους.

Νωρίτερα την ίδια μέρα είχε γίνει μια παρουσίαση στο αστυνομικό τμήμα του Σεντ Λέναρντ. Ο Ρέμπους την είχε χάσει· επιτηρούσε τον Κοστέλο εκείνη την ώρα. Ωστόσο, είχε ακούσει για την ομιλία που εκφώνησε ο υπαρχηγός Κόλιν Κάρζγουελ. Αρκετοί αξιωματικοί από τα προηγούμενα πόστα του «Αγρότη» —μερικοί ήδη συνταξιούχοι— ήταν εκεί για να πουν λίγα λόγια. Θα έμεναν και για τη συνέχεια της βραδιάς, και η εμφάνισή τους φανέρωνε ότι μπεκρόπιναν όλο το απόγευμα: οι γραβάτες είτε είχαν πεταχτεί είτε κρέμονταν στραβά χαλαρωμένες, τα πρόσωπά τους κατακόκκινα από την έξαψη του οινοπνεύματος. Ένας άντρας τραγουδούσε και η φωνή του συναγωνιζόταν σε ένταση τη μουσική που έβγαине από τα μεγάφωνα στο ταβάνι.

«Τι θες να σου φέρω, Τζον;» ρώτησε ο «Αγρότης» παρατώντας το τραπέζι του για να συντροφέψει τον Ρέμπους στο μπαρ.

«Ένα ουισκάκι αν γίνεται, κύριε».

«Φέρ' εδώ πέρα μισό μπουκάλι ουίски, μόλις μπορέσεις!» γκάριξε ο «Αγρότης» στον μπάρμαν, που εκείνη τη στιγμή γέμιζε ξέχειλα ποτήρια με μπίρα. Ο «Αγρότης» μισόκλεισε τα μάτια του, καθώς εστίασε το βλέμμα του στον Ρέμπους. «Τους είδες αυτούς τους μασκαράδες από τη Γενική Ασφάλεια;»

«Τους προσπέρασα καθώς έμπαινα».

«Ήπιαν όλοι τις παλιοπορτοκαλάδες τους, έριξαν τις χειραψίες στα γρήγορα και πίσω στο σπίτι». Ο «Αγρότης» προσπαθούσε να πει τις λέξεις καθαρά, με αποτέλεσμα να τις υπερτονίζει.

Ο Ρέμπους χαμογέλασε και είπε στον μπάρμαν να του βάλει ένα Ardbeg.

«Και το νου σου ε, κάν' το διπλό» διέταξε ο «Αγρότης».

«Βλέπω ότι το τιμάτε και εσείς το ποτό, κύριε;» είπε ο Ρέμπους.

Ο «Αγρότης» ξεφύσηξε. «Μερικοί παλιόφιλοι ήρθαν να με αποχαιρετίσουν». Έδειξε μ' ένα νεύμα προς τη μεριά του τραπέζιού. Κοίταξε κι ο Ρέμπους. Είδε μια παρέα μεθυσμένων. Από πίσω τους βρίσκονταν τα τραπέζια του μπουφέ: σάντουιτς, λουκάνικα, πατατάκια και φιστίκια. Διέκρινε πρόσωπα που του ήταν γνωστά από τις αστυνομικές διευθύνσεις του Λόδιαν και του Μπόρντερς. Ο Μάκκαρι, ο Άλντερ, ο Σουγκ Ντέιβιντσον, η Ρόι Φρέιζερ. Ο Μπιλ Πράιντ συζητούσε με τον Μπόμπι Χόγκαν. Ο Γκραντ Χουντ στεκόταν δίπλα σε δυο αξιωματικούς της Δίωξης Εγκλήματος που ονομάζονταν Κλαβερχάουζ και Όρμιστον, και προσπαθούσε να μην δείχνει ότι τους γλείφει. Ο Τζορτζ «Χάχας» Σίλβερς διαπίστωνε ότι η υπαστυνόμος Φιλίντα Χόουζ και η αστυνόμος Έλεν Γουίλι δεν θα έπεφταν με τα ερωτικά του υπονοούμενα. Η Τζέιν Μπάρμπορ από τη Γενική Ασφάλεια είχε πιάσει το κουτσομπολιό με τη Σιβόν Κλαρκ, η οποία ήταν για ένα διάστημα διορισμένη στη μονάδα της Μπάρμπορ, το Τμήμα Ηθών.

«Αν μάθαινε κανείς τι γίνεται εδώ» είπε ο Ρέμπους, «οι κακοί θα 'χαν στήσει γλέντι σήμερα. Ποιος έχει μείνει να φυλάει το... μαγαζί;»

Ο «Αγρότης» γέλασε. «Έχουν μείνει οι βασικοί στο Σεντ Λέναρντ, μην στεναχωριέσαι».

«Καλή, πάντως, η προσέλευση. Αναρωτιέμαι αν θα 'χω κι εγώ τόσο κόσμο όταν αποχωρήσω».

«Παραπάνω, βάζω και στοίχημα». Ο «Αγρότης» έσκυψε πιο κοντά. «Οι ανώτεροι, πάντως, θα 'ρθουν όλοι, έτσι για να βεβαιωθούν πως δεν ονειρεύονται».

Ήταν η σειρά του Ρέμπους να χαμογελάσει. Ύψωσε το ποτήρι του και ευχήθηκε στον προϊστάμενό του. Ήπιαν και οι δύο μια γουλιά από το ποτό τους και ο «Αγρότης» πλατάγισε τα χείλη του.

«Για πόσο ακόμη το βλέπεις;» ρώτησε.

Ο Ρέμπους σήκωσε τους ώμους του. «Δεν έχω ακόμη κλείσει τα τριάντα».

«Δεν σου μένουν πολλά όμως, έτσι δεν είναι;»

«Δεν τα μετράω». Έλεγε ψέματα: το σκεφτόταν αρκετές εβδομάδες. Το τριάντα σήμαινε τριάντα χρόνια υπηρεσίας. Τότε έπαιρνες πλήρη σύνταξη. Ήταν η στιγμή για την οποία ζούσαν πολλοί αξιωματικοί: συνταξιοδότηση στα πενήντα τους και ένα εξοχικό δίπλα στη θάλασσα.

«Θα σου πω μια ιστορία που δεν την έχω πει σε πολλούς» είπε ο «Αγρότης». «Την πρώτη μου εβδομάδα στο Σώμα με είχαν βάλει να δουλέψω στο γραφείο, αξιωματικός υπηρεσίας, η βάρδια-κοιμητήριο. Μπαίνει μέσα τότε ένας μικρός —δεν θα 'ταν ούτε στην εφηβεία του— και μου 'ρχεται ίσα στο γραφείο. «Τσάκισα τη μικρή μου αδελφή» μου λέει. Το βλέμμα του «Αγρότη» χάθηκε. «Τον θυμάμαι σαν και τώρα, πώς ήτανε, τα ακριβή του λόγια... “Τσάκισα τη μικρή μου αδελφή”. Δεν είχα ιδέα τι προσπαθούσε να μου πει. Όπως αποδείχτηκε, την είχε σπρώξει από τις σκάλες, την είχε σκοτώσει». Έκανε μια παύση και ρούφηξε μια ακόμα γουλιά ουίски. «Η πρώτη μου εβδομάδα στο Σώμα. Ξέρεις τι μου είπε ο διοικητής μου; “Αποδώ κι εμπρός μπορεί μόνο να πάει καλύτερα». Προσπάθησε να χαμογελάσει. «Ποτέ δεν πείστηκα τελείως ότι είχε δίκιο...». Ξαφνικά σήκωσε τα χέρια στον αέρα και το χαμόγελό του πλάτυνε και έγινε γέλιο. «Νάτηνε! Νάτηνε! Πάνω που νόμιζα ότι θα μ' έστηνε».

Η αγχαλιά του κόντεψε να πνίξει την επιθεωρητή Τζιλ Τέμπλερ. Ο «Αγρότης» τής έσκασε ένα φιλί στο μάγουλο. «Μήπως είσαι η κοπελιά που θα κάνει τα κόλπα στην πίστα;»

τη ρώτησε. Ύστερα έκανε ότι χτυπάει το μέτωπό του. «Όυπς! Σεξιστικό σχόλιο — θα με βγάλεις στην αναφορά;»

«Αυτή τη φορά θα κάνω τα στραβά μάτια» είπε η Τζιλ «για αντάλλαγμα θα μου φέρεις ένα ποτό».

«Κερνάω εγώ» είπε ο Ρέμπους. «Τι θα πάρεις;»

«Βότκα, διπλή».

Ο Μπόμπι Χόγκαν φώναξε τον «Αγρότη» να έρθει να ξεκαθαρίσει ένα ζήτημα.

«Με καλεί το καθήκον» είπε ως δικαιολογία ο «Αγρότης», προτού διασχίσει την αίθουσα με ασταθές βήμα.

«Είναι η ώρα να κάνει τα κόλπα του;» αναρωτήθηκε η Τζιλ.

Ο Ρέμπους σήκωσε τους ώμους του. Ο «Αγρότης» ήταν ειδικός στο να απαριθμεί όλα τα βιβλία της Βίβλου. Το ρεκόρ του ήταν κάτι λιγότερο από ένα λεπτό· δεν υπήρχε περίπτωση να το καταρρίψει κανείς σήμερα.

«Διπλή βότκα» είπε ο Ρέμπους στον μπάρμαν. Σήκωσε το ποτήρι με το ουίσκι ψηλά. «Και κάνα δυο ακόμα από αυτά». Πρόσεξε την όψη της Τζιλ. «Το ένα είναι για τον “Αγρότη”» εξήγησε.

«Ασφαλώς». Η Τζιλ χαμογελούσε, όχι όμως και τα μάτια της.

«Έχεις ορίσει ημερομηνία για το δικό σου πάρτι;» ρώτησε ο Ρέμπους.

«Για ποιο πάρτι μιλάς;»

«Να, απλώς σκέφτηκα, η πρώτη γυναίκα αρχιεπιθεωρητής στη Σκοτία... της αξίζει μια βραδιά έξω, έτσι δεν είναι;»

«Ηπια ένα Babycham όταν το ‘μαθα». Κοίταζε τον μπάρμαν να ανακατεύει το τόνικ Angostura στο ποτήρι της. «Πώς πάει η υπόθεση Μπάλφουρ;»

Ο Ρέμπους την κοίταξε. «Με ρωτάει το καινούργιο μου αφεντικό τώρα;»

«Τζον... »

Είναι παράξενο πώς μια λέξη μπορούσε να λείπει τόσα πολ-

λά. Ο Ρέμπους δεν ήταν σίγουρος ότι είχε καταλάβει όλα όσα σήμαινε, αλλά είχε καταλάβει αρκετά.

Τζον, άσ' το αυτό καλύτερα.

Τζον, ξέρω πως οι δυο μας έχουμε παρελθόν, αλλά αυτό έχει τελειώσει από καιρό.

Η Τζιλ Τέμπλερ είχε ξεπατωθεί για να φτάσει εκεί όπου βρισκόταν τώρα, αλλά εξακολουθούσαν να την έχουν στο μάτι — ήταν αρκετοί αυτοί που θα επιθυμούσαν να αποτύχει. Σ' αυτούς συμπεριλαμβάνονταν και ορισμένοι που ίσως θεωρούσε φίλους της.

Ο Ρέμπους έκανε απλώς ένα νεύμα και πλήρωσε για τα ποτά, αδειάζοντας ένα από τα ουίσκι στο άλλο ποτήρι.

«Τον γλιτώνω από τον εαυτό του» είπε δείχνοντας με το κεφάλι του προς τον «Αγρότη», που είχε φτάσει ήδη στην Καινή Διαθήκη.

«Γίνεσαι πάντα θυσία» απάντησε η Τζιλ.

Καθώς ο «Αγρότης» ολοκλήρωσε την απαγγελία του ακούστηκαν ζητωκραυγές. Κάποιος είπε ότι επρόκειτο για νέο ρεκόρ, ο Ρέμπους όμως γνώριζε ότι δεν ήταν. Ήταν μια ακόμη ευγενική χειρονομία, όπως το χρυσό ρολόι του χεριού ή το ρολόι του τοίχου για τη συνταξιοδότηση. Το ουίσκι είχε γεύση από φύκια και τύρφη, αλλά ο Ρέμπους γνώριζε ότι αποδώ και πέρα, όποτε θα έπινε Ardbeg, στο μυαλό του θα ερχόταν η εικόνα ενός μικρού αγοριού να περνάει την είσοδο ενός αστυνομικού τμήματος...

Η Σιβόν Κλαρκ διέσχιζε την αίθουσα.

«Τα συγχαρητήριά μου» είπε.

Οι δυο γυναίκες έδωσαν τα χέρια.

«Σ' ευχαριστώ Σιβόν» απάντησε η Τζιλ. «Εύχομαι να έρθει και η δική σου σειρά μια μέρα».

«Και γιατί όχι;» συμφώνησε η Σιβόν. «Το κλομπ το 'χουμε για τα κεφάλια της αντρικής προκατάληψης». Σήκωσε τη γροθιά στον αέρα πάνω από το κεφάλι της.

«Θες ένα ποτό, Σιβόν;» ρώτησε ο Ρέμπους.

Οι δυο γυναίκες κοιτάχτηκαν. «Μόνο γι' αυτό είναι καλοί» είπε η Σιβόν κλείνοντας το μάτι. Ο Ρέμπους απομακρύνθηκε, αφήνοντάς τες να γελάνε.

Ο διαγωνισμός καραόκε άρχισε στις εννιά. Ο Ρέμπους πήγε στις τουαλέτες και αισθάνθηκε τον ιδρώτα κρύο στην πλάτη του. Είχε βγάλει τη γραβάτα. Βρισκόταν ήδη στην τσέπη του. Το σακάκι του ήταν κρεμασμένο πάνω σε μια από τις καρέκλες κοντά στο μπαρ. Ο κόσμος στο πάρτι άλλαξε καθώς μερικοί έφυγαν είτε για να ετοιμαστούν για τη βραδινή βάρδια είτε γιατί τους είχαν ειδοποιήσει στο κινητό ή το βομβητή τους. Έφτασαν άλλοι τώρα, οι οποίοι είχαν πάει πρώτα από το σπίτι τους για να αλλάξουν ρούχα. Μια γυναίκα αστυνομικός από το τηλεφωνικό κέντρο του Σεντ Λέναρντ είχε εμφανιστεί με καυτή φούστα, ήταν η πρώτη φορά που ο Ρέμπους έβλεπε τα πόδια της. Έφτασε μια θορυβώδης τετράδα γνωστών του «Αγρότη» από ένα από τα παλιότερα πόστα του στο δυτικό Λόδιαν, οι οποίοι έφεραν φωτογραφίες που είχαν τραβηχτεί πριν από είκοσι πέντε χρόνια. Ανάμεσα σ' αυτές είχαν χάσει και μερικές επεξεργασμένες φωτογραφίες, στις οποίες είχαν προσαρμόσει το κεφάλι του «Αγρότη» σε υπεργυμνασμένα αντρικά κορμιά, μερικά από τα οποία σε στάσεις που απείχαν πολύ από το να είναι αξιοπρεπείς.

Ο Ρέμπους έπλυνε τα χέρια του και έριξε λίγο νερό στο πρόσωπο και το σβέρκο του. Δυστυχώς υπήρχε μόνο ένα μηχανήμα όπου μπορούσες να στεγνώσεις τα χέρια σου, και έτσι αναγκάστηκε να χρησιμοποιήσει για πετσέτα το μαντίλι του. Εκείνη τη στιγμή μπήκε μέσα ο Μπομπ Χόγκαν.

«Βλέπω το εμφανίζεις και εσύ» είπε ο Χόγκαν κατευθυνόμενος στους ουρητήρες.

«Μ' έχεις ακούσει ποτέ να τραγουδάω, Μπόμπι;»

«Πρέπει να κάνουμε ντουέτο: “Έχω μια Τρύπα στον Κουβά μου”».

«Μάλλον θα 'μασταν οι μόνοι μασκαράδες που θα 'ξεραν τους στίχους».

Ο Χόγκαν χαχάνισε. «Θυμάσαι την εποχή που ήμασταν εμείς τα νεαρά στραβάδια;»

«Την έχω ξεχάσει από καιρό» είπε ο Ρέμπους, σχεδόν μονολογώντας. Ο Χόγκαν πίστεψε πως παράκουσε, αλλά ο Ρέμπους κούνησε απλώς το κεφάλι.

«Λοιπόν, ποιος έχει πάρει σειρά για τον χαρούμενο αποχαιρετισμό του πεννηντάρη;» ρώτησε ο Χόγκαν, έτοιμος να βγει πάλι έξω.

«Όχι, εγώ» δήλωσε ο Ρέμπους.

«Όχι;»

Ο Ρέμπους σκούπιζε πάλι το λαιμό του. «Δεν μπορώ να βγω στη σύνταξη Μπόμπι, κάτι τέτοιο θα με σκότωνε».

Ο Χόγκαν ξεφύσηξε. «Κι εγώ μια από τα ίδια. Εμένα όμως με σκοτώνει και η δουλειά». Οι δύο άντρες παρατήρησαν ο ένας τον άλλον για λίγη ώρα. Ύστερα ο Χόγκαν έκλεισε το μάτι και τράβηξε απότομα την πόρτα. Μπήκαν πάλι στη ζέστη και τη φασαρία, κι ο Χόγκαν άνοιξε διάπλατα τα χέρια του για να υποδεχτεί έναν παλιό φίλο. Ένας από τους κολλητούς του «Αγρότη» έσπρωξε ένα ποτήρι στη μεριά του Ρέμπους.

«Ardbeg, σωστά;»

Ο Ρέμπους έγνεψε καταφατικά και έγλειψε λίγες σταγόνες που έπεσαν στην πίσω μεριά του χεριού του, στη συνέχεια, έφερε στο μυαλό του την εικόνα ενός νεαρού αγοριού που ετοιμαζόταν να ανακοινώσει κάτι, ύψωσε το ποτήρι του και το ξανακατέβασε.

Έβγαλε τα κλειδιά από την τσέπη του και ξεκλείδωσε την πόρτα της κύριας εισόδου του κτιρίου. Τα κλειδιά έλαμπαν

καθώς είχαν φτιαχτεί την ίδια μέρα. Όπως πήγαινε για τις σκάλες, ο ώμος του τρίφτηκε στον τοίχο κι ο Ρέμπους πιάστηκε γερά από την κουπαστή καθώς ανέβαινε. Το δεύτερο και το τρίτο γυαλιστερό κλειδί άνοιγαν την πόρτα για το διαμέρισμα της Φιλίπα Μπάλφουρ.

Δεν ήταν κανείς μέσα και ο συναγερμός δεν είχε ενεργοποιηθεί. Άναψε τα φώτα. Το μαλακό χαλάκι κάτω από τα πόδια του έμοιαζε σαν να ήθελε να τυλιχτεί γύρω από τους αστραγάλους του και χρειάστηκε να πιαστεί από τον τοίχο για να ξεμπλέξει τα πόδια του. Τα δωμάτια είχαν μείνει ακριβώς όπως τα είχε αφήσει, με τη διαφορά ότι τώρα έλειπε ο υπολογιστής από το γραφείο, γιατί είχε μεταφερθεί στο τμήμα όπου η Σιβόν έλπιζε ότι κάποιος από τους παροχείς υπηρεσιών διαδικτύου της Μπάλφουρ θα τη βοηθούσε να παρακάμψει τον κωδικό πρόσβασης.

Στην κρεβατοκάμαρα, κάποιος είχε απομακρύνει την καλοφτιαγμένη στοίβα με τα ρούχα του Ντέιβιντ Κοστέλο από την καρέκλα. Ο Ρέμπους υπέθεσε ότι το είχε κάνει ο ίδιος ο Κοστέλο. Δεν θα έκανε κάτι τέτοιο χωρίς άδεια — τίποτε δεν έφευγε από το διαμέρισμα χωρίς άδεια από τα αφεντικά. Οι ειδικοί της σήμανσης έπρεπε πρώτα να εξετάσουν τα ρούχα, ίσως ακόμα να πάρουν και δείγματα. Υπήρχαν ήδη φήμες ότι θα έσφιγγε το ζωνάρι. Σε μια υπόθεση σαν κι αυτή τα έξοδα θα μπορούσαν να φτάσουν στα ύψη.

Ο Ρέμπους γέμισε ένα μεγάλο ποτήρι νερό στην κουζίνα και πήγε να κάτσει στο σαλόνι, στην ίδια περίπτωση θέση όπου είχε κάτσει ο Ντέιβιντ Κοστέλο. Λίγο νερό κύλησε από το πιγούνι του. Οι πίνακες στους τοίχους —αφηρημένα έργα κορνιζαρισμένα— του έκαναν παιχνίδια, κινούνταν καθώς κινούσε το βλέμμα του. Έσκυψε να αφήσει το άδειο ποτήρι στο πάτωμα και κατέληξε πεσμένος στα γόνατα και τα χέρια του. Κάποιο κάθαρμα είχε «πειράξει» τα ποτά, ήταν η μόνη εξήγηση. Γύρι-

σε και κάθισε κάτω. Έκλεισε για μια στιγμή τα μάτια του. Εξαφανισμένα Πρόσωπα: Καμιά φορά ανησυχούσες άδικα: είτε εμφανίζονταν τελικά από μόνα τους είτε δεν επιθυμούσαν να βρεθούν. Ήταν τόσο πολλοί... οι φωτογραφίες και οι περιγραφές έκαναν πάντα τον κύκλο του γραφείου, τα πρόσωπα όχι καλά εστιασμένα από το φακό, σαν να μεταμορφώνονταν σταδιακά σε φαντάσματα. Άνοιξε τα μάτια του διάπλατα και τα έστρεψε στο ταβάνι με την περίτεχνη γυψοδιακόσμηση. Το Νιου Τάουν διέθετε στα σίγουρα ευρύχωρα διαμερίσματα, αλλά ο Ρέμπους προτιμούσε την περιοχή όπου έμενε: περισσότερα μαγαζιά, όχι και τόσο περιποιημένο μέρος...

Το Ardbeg, κάποιος πρέπει να το είχε «πειράξει». Μάλλον δεν θα ξανάπινε απ' αυτό. Το ποτό θα έφερνε μαζί και το φάντασμα που το συνόδευε. Αναρωτιόταν τι είχε συμβεί στο αγόρι: Ήταν άραγε ατύχημα ή προμελετημένη ενέργεια; Το παιδί θα ήταν πια γονιός και το ίδιο, ίσως και παππούς ακόμα. Να ονειρευόταν ακόμη την αδελφή που είχε σκοτώσει; Να θυμόταν τον νεαρό νευρικό ένστολο που στεκόταν πίσω από το γραφείο της εισόδου; Ο Ρέμπους έσυρε τα χέρια του πάνω στο πάτωμα. Ήταν σκέτο ξύλο, στιλβωμένο. Ακόμη δεν είχαν αφαιρέσει τα ξύλινα πλαίσια. Ένωσε ένα κενό ανάμεσα σε δύο σανίδες και έχωσε μέσα τα νύχια του χωρίς όμως να καταφέρει να πιαστεί γερά. Χωρίς να το καταλάβει, έριξε το ποτήρι, που άρχισε να κυλάει κατακλύζοντας το δωμάτιο με θόρυβο. Ο Ρέμπους το παρακολούθησε ώσπου έφτασε στην είσοδο και την πορεία του τη σταμάτησαν δυο πόδια.

«Τι στο διάβολο συμβαίνει εδώ;»

Ο Ρέμπους σηκώθηκε όρθιος. Ο άντρας μπροστά στα μάτια του ήταν περίπου στα σαράντα πέντε του, είχε τα χέρια στις τσέπες και φορούσε ένα μαύρο μάλλινο πανωφόρι που έφτανε έως τα γόνατα. Ο άντρας άλλαξε κάπως τη στάση του φράζοντας την είσοδο.

«Ποιος είστε;» ρώτησε ο Ρέμπους.

Ο άντρας έβγαλε το χέρι από την τσέπη του φέρνοντάς το στο αυτί του. Κρατούσε ένα κινητό. «Παίρνω την αστυνομία» είπε.

«Αστυνομικός είμαι». Ο Ρέμπους έχωσε το χέρι του στην τσέπη και έβγαλε την ταυτότητά του. «Επιθεωρητής Ρέμπους».

Ο άντρας εξέτασε την ταυτότητα και την επέστρεψε. «Είμαι ο Τζον Μπάλφουρ» είπε· η φωνή του είχε αμβλυθθεί κάπως. Ο Ρέμπους κούνησε το κεφάλι· το 'χε ήδη καταλάβει.

«Λυπάμαι αν...». Ο Ρέμπους δεν ολοκλήρωσε τη φράση του. Καθώς έβαζε την ταυτότητα στη θέση της, το αριστερό του γόνατο προς στιγμή τρέκλισε.

«Έχετε πει;» είπε ο Μπάλφουρ.

«Με συγχωρείτε, έχετε δίκιο. Είχαμε γιορτή για τη συνταξιοδότηση ενός συναδέλφου. Πάντως δεν βρίσκομαι εν ώρα υπηρεσίας αν εννοείτε κάτι τέτοιο».

«Να σας ρωτήσω τότε τι κάνετε στο διαμέρισμα της κόρης μου;»

«Ασφαλώς» συμφώνησε ο Ρέμπους. Κοίταξε γύρω του. «Ήθελα απλώς... δηλαδή σκόπευα να...» δεν μπορούσε να βρει τι να πει.

«Θα σας παρακαλούσα να φύγετε».

Ο Ρέμπους έσκυψε λίγο το κεφάλι του. «Βεβαίως». Ο Μπάλφουρ έκανε στο πλάι έτσι ώστε ο Ρέμπους να τον προσπεράσει χωρίς να έρθουν σε επαφή. Ο Ρέμπους κοντοστάθηκε στο διάδρομο, μισοστράφηκε έτοιμος να δώσει περισσότερες εξηγήσεις, αλλά ο πατέρας της Φιλίπα Μπάλφουρ είχε πάει στο παράθυρο του σαλονιού και αγνάντευε έξω τη νύχτα με τα χέρια του γαντζωμένα και στις δυο πλευρές της κάσας του παραθύρου.

Κατέβηκε ήσυχα τις σκάλες, σχεδόν νηφάλιος πια, και έκλεισε την πόρτα της εισόδου χωρίς να κοιτάζει πίσω του,

χωρίς να κοιτάζει ψηλά στο παράθυρο του πρώτου ορόφου. Οι δρόμοι ήταν έρημοι, τα πεζοδρόμια γυάλιζαν από τη βροχή που είχε πέσει νωρίτερα και τα φώτα του δρόμου αντανακλόνταν στην επιφάνειά τους. Τα παπούτσια του Ρέμπους ήταν το μοναδικό πράγμα που ακουγόταν, καθώς ξεκίνησε την ανάβαση στην πλαγιά του λόφου: οδός Κουίνς, οδός Τζορτζ, οδός Πρίνσις και ύστερα η γέφυρα Νορθ. Ο κόσμος επέστρεφε από τις παμπ ψάχνοντας για ταξί και φίλους που είχαν ξεστρατίσει. Ο Ρέμπους έστριψε αριστερά στο Τρον Κερκ και κατευθύνθηκε προς το Κανονγκέιτ. Ένα περιπολικό ήταν σταθμευμένο δίπλα στο πεζοδρόμιο και μέσα βρίσκονταν δυο γνωστοί του: ο ένας ήταν ξύπνιος, ο άλλος κοιμόταν. Ήταν αστυνομικοί από το Γκέιφιλντ, και είτε είχε λάχει σε αυτούς η αγγαρεία είτε ο διοικητής τους είχε στο μάτι: δεν υπήρχε άλλη εξήγηση για αυτή την άχαρη νυκτερινή βάρδια. Για τον έναν από τους δύο που παρέμενε ξύπνιος ο Ρέμπους ήταν ένας ακόμα περαστικός διαβάτης. Μπροστά του είχε μια διπλωμένη εφημερίδα, στραμμένη προς το λίγο φως που υπήρχε. Όταν ο Ρέμπους χτύπησε με τη γροθιά του την οροφή του περιπολικού, η εφημερίδα τινάχτηκε ψηλά και προσγειώθηκε πάνω στο κεφάλι αυτού που κοιμόταν. Αυτός πετάχτηκε πάνω, και γράπωνε τα φύλλα που έπεφταν.

Μόλις άνοιξε το παράθυρο του συνοδηγού, ο Ρέμπους έσχυψε στο πλάι. «Μία η ώρα, ώρα για τον έλεγχο, κύριοι».

«Με είχε σχεδόν πάρει ο ύπνος» είπε ο συνοδηγός, προσπαθώντας να μαζέψει την εφημερίδα του. Το όνομά του ήταν Πατ Κόνολι και είχε περάσει τα πρώτα του χρόνια στο Σώμα προσπαθώντας να αποτινάξει από πάνω του το παρατσούκλι «βλάχος» από την Ιρλανδία. Ο συνάδελφός του ήταν ο Τόμι Ντάνιελς, που έδειχνε συμφιλιωμένος —όπως ήταν γενικότερα με όλα— με το δικό του παρατσούκλι «Ο Αγέρωχος». Καθώς είχε ξυπνήσει τόσο απότομα, βλέποντας και αναγνωρίζοντας τον Ρέμπους, το μόνο που έκανε ήταν να τον λοξοκοιτάξει.

«Θα μπορούσες να μας είχες φέρει έναν καφέ» παραπονέθηκε ο Κόνολι.

«Θα μπορούσα» συμφώνησε ο Ρέμπους. «Η κάνα λεξικό, ίσως». Έριξε το βλέμμα του στο σταυρόλεξο της εφημερίδας. Λιγότερο από το ένα τέταρτο είχε συμπληρωθεί, ενώ γύρω από την «κρυφή λέξη» υπήρχαν σκαριφήματα και άλυτοι αναγραμματισμοί. «Ήσυχη νύχτα;»

«Αν εξαιρέσει κανείς μερικούς ξένους που ζητούσαν οδηγίες» απάντησε ο Κόνολι. Βρίσκονταν στην καρδιά του τουριστικού Εδιμβούργου. Πιο πάνω υπήρχε ένα ξενοδοχείο, δίπλα στα φανάρια του δρόμου, ένα κατάστημα με δώρα στην απέναντι πλευρά. Φανταχτερά δώρα, κουλούρια και φλασκιά ουίσκι. Πενήντα μέτρα πιο πέρα το μαγαζί ενός κατασκευαστή κιλτ. Το σπίτι του Τζον Νοξ πρόβαλλε ανάμεσα στα γειτονικά κτίρια μισοκρυμμένο μέσα στη μουντή σκιά. Για μια εποχή το Ολντ Τάουν ήταν ολόκληρο το Εδιμβούργο: μια στενή ραχοκοκαλιά από το Καστλ μέχρι το Χόλιρουντ, από την οποία ξεκινούσαν απότομα δρομάκια που συνέχιζαν σαν κυρτωμένα πλευρά. Αργότερα, καθώς η τοποθεσία γινόταν ολοένα πιο πυκνοκατοικημένη και ανθυγιεινή, χτίστηκε το Νιου Τάουν. Η καλαισθησία του γεωργιανού ρυθμού του αποτελούσε προμελετημένο ράπισμα στο Ολντ Τάουν και σε όσους δεν είχαν την οικονομική δυνατότητα να μετακομίσουν. Ο Ρέμπους θεώρησε ενδιαφέρον το γεγονός ότι ενώ η Φιλίπα Μπάλφουρ είχε επιλέξει το Νιου Τάουν, ο Ντέιβιντ Κοστέλο είχε προτιμήσει να κατοικήσει στην καρδιά του Ολντ Τάουν.

«Είναι στο σπίτι;» ρώτησε αυτή τη φορά.

«Θα βρισκόμασταν εδώ αν δεν ήταν;» το βλέμμα του Κόνολι ήταν προσηλωμένο στο συνάδελφό του, που άδειαζε από ένα θερμός λίγη ντοματόσουπα μέσα σε μια κούπα. Ο «Αγέρωχος» μύρισε διστακτικά το υγρό και κατάπие μια βιαστική γουλιά. «Μπορεί να 'σαι ακριβώς ο άνθρωπος που ψάχναμε».

Ο Ρέμπους τον κοίταξε. «Σοβαρά;»

«Να μας λύσεις μια διαφορά. Το *Wages*, του Deacon Blue, είναι το πρώτο ή το δεύτερο άλμπουμ του;»

Ο Ρέμπους χαμογέλασε. «Ήταν πραγματικά μια ήσυχη νύχτα». Και ύστερα από λίγη σκέψη, συμπλήρωσε: «το δεύτερο».

«Μου χρωστάς δέκα λίρες;» είπε ο Κόνολι στον «Αγέρωχο».

«Μπορώ να κάνω και εγώ μια ερώτηση;». Ο Ρέμπους ένωσε τις αρθρώσεις στα γόνατά του να τρίζουν από την προσπάθεια να σκύψει.

«Ρίχ' τη» είπε ο Κόνολι.

«Τι κάνεις όταν θέλεις να κατουρήσεις;»

Ο Κόνολι χαμογέλασε. «Αν ο “Αγέρωχος” κοιμάται, τότε χρησιμοποιώ το θερμός του».

Η γουλιά της σούπας πετάχτηκε σχεδόν από τα ρουθούνια του «Αγέρωχου». Ο Ρέμπους στύλωσε το κορμί του, στ' αυτιά του μπορούσε να ακούσει τους παλμούς της καρδιάς του: ήταν προειδοποιητικό σημάδι, μετά την κατάχρηση αλκοόλ θα ακολουθούσε σφοδρός πονοκέφαλος.

«Θα πας μέσα;» ρώτησε ο Κόνολι. Ο Ρέμπους κοίταξε πάλι το κτίριο.

«Το σκέφτομαι».

«Είμαστε υποχρεωμένοι να το σημειώσουμε».

Ο Ρέμπους κούνησε το κεφάλι του. «Το έχω υπόψη μου».

«Μόλις επέστρεψες από το πάρτι για την αποχώρηση του “Αγρότη”, έτσι δεν είναι;»

Ο Ρέμπους στράφηκε προς το αμάξι. «Τι θες να πεις;»

«Ε, να, έχεις πιει κι εσύ ένα ποτηράκι, κάνω λάθος; Ίσως να μην είναι και η καλύτερη ώρα για επίσκεψη... κύριε».

«Μάλλον έχεις δίκιο... “βλάχε”» είπε ο Ρέμπους κατευθυνόμενος προς την είσοδο.

«Θυμάσαι τι με είχες ρωτήσει;»

Ο Ρέμπους είχε δεχτεί τον σκέτο καφέ που του είχε προσφέρει ο Ντέιβιντ Κοστέλο. Έβγαλε δυο παυσιπόνα από το αλουμινένιο περιτύλιγμά τους και τα κατάπιε. Ήταν περασμένα μεσάνυχτα, αλλά ο Κοστέλο δεν είχε ύπνο. Φορούσε ένα μαύρο τίσερτ, μαύρο τζιν και ήταν ξυπόλυτος. Κάποια στιγμή είχε βγει για ψώνια χωρίς να πάρει άδεια: η τσάντα κείτονταν στο πάτωμα και λίγο πιο πέρα ένα ανοικτό μπουκάλι Bell —το μεσαίο μέγεθος— από το οποίο έλειπαν μόνο κάνα δυο γενναίοι γύροι. Δεν πρόκειται για γερό ποτήρι, συμπέρανε ο Ρέμπους. Αυτός ήταν ο τρόπος με τον οποίο κάποιος που δεν ήταν τακτικός πότης διαχειριζόταν μια κρίση — έπινε ουίσκι, αλλά έπρεπε πρώτα να το αγοράσει και δεν ήταν ανάγκη να κατεβάσει και ολόκληρο μπουκάλι. Κάνα δυο ποτήρια ήταν αρκετά.

Το σαλόνι ήταν μικρό, και η πρόσβαση στο διαμέρισμα γινόταν μέσω μιας στεγασμένης σκάλας που υψωνόταν σαν σπείρα· στα σκαλιά είχαν σχηματιστεί γούβες από τη φθορά. Τα παράθυρα ήταν πολύ μικρά. Το κτίριο είχε κατασκευαστεί μια εποχή που η θέρμανση αποτελούσε πολυτέλεια. Όσο μικρότερα τα παράθυρα τόσο λιγότερη η απώλεια θερμότητας.

Το σαλόνι και η κουζίνα χωρίζονταν από ένα σκαλί και από χωρίσματα που θύμιζαν μεσοτοιχία. Μια είσοδος ανοικτή, με διπλό πλάτος. Σημάδια που μαρτυρούσαν ότι στον Κοστέλο άρεσε να μαγειρεύει: κατσαρόλες και τηγάνια κρέμονταν από γάντζους. Ο χώρος διαβίωσης ήταν γεμάτος με βιβλία και CD. Ο Ρέμπους είχε ρίξει μια ματιά στους δίσκους: Τζον Μάρτιν, Νικ Ντρέικ, Τζόνι Μίτσελ. Μουσική χαλαρή αλλά εγκεφαλική. Τα βιβλία έμοιαζαν να προέρχονται από τα μαθήματα Αγγλικής Λογοτεχνίας που παρακολουθούσε ο Κοστέλο.

Ο Ντέιβιντ ήταν καθισμένος πάνω σε ένα κόκκινο γιαπωνέζικο πουφ· ο Ρέμπους είχε επιλέξει μία από τις δύο ξύλινες καρέκλες με το κατακόρυφο ερεισίνωτο. Έμοιαζαν με αυτές που είχε δει στο Κοζγουέισαϊντ, τοποθετημένες έξω από μαγαζιά

για τα οποία η έννοια «αντίκα» περιλάμβανε σχολικά θρανία της δεκαετίας του '60 και πράσινα ντουλάπια αρχειοθέτησης που είχαν διασωθεί ύστερα από κάποια ανακαίνιση γραφείων.

Ο Κοστέλο πέρασε τα χέρια του μέσα από τα μαλλιά του χωρίς να πει κουβέντα.

«Με είχες ρωτήσει αν πιστεύω ότι το έκανες εσύ» είπε ο Ρέμπους, απαντώντας στην ίδια του την ερώτηση.

«Αν έκανα τι;»

«Αν σκότωσες τη Φλιπ. Νομίζω πως το έθεσες ως εξής: “Νομίζετε πως εγώ τη σκότωσα, έτσι δεν είναι;”»

Ο Κοστέλο έγνεψε καταφατικά. «Είναι τόσο προφανές, λοιπόν; Είχαμε καβγαδίσει. Δέχομαι ότι μπορείς να με θεωρείς ύποπτο».

«Ντέιβιντ, για την ώρα είσαι ο μοναδικός ύποπτος».

«Πιστεύεις πράγματι ότι της συνέβη κάτι;»

«Εσύ τι νομίζεις;»

Ο Κοστέλο κούνησε το κεφάλι του. «Από την πρώτη στιγμή που ξεκίνησε αυτή η υπόθεση, δεν κάνω τίποτε άλλο από το να σπάω το κεφάλι μου».

Για λίγη ώρα παρέμειναν σιωπηλοί.

«Τι γυρεύεις εδώ;» ρώτησε ο Κοστέλο αιφνιδιαστικά.

«Όπως σου εξήγησα, βρίσκεται στο δρόμο μου. Σου αρέσει το Ολντ Τάουν;»

«Ναι».

«Είναι κάπως διαφορετικό από το Νιου Τάουν. Δεν ήθελες να μετακομίσεις κάπου πιο κοντά στη Φλιπ;»

«Τι προσπαθείς να μου πεις;»

Ο Ρέμπους σήκωσε τους ώμους του. «Ίσως δείχνει κάτι για σας τους δυο: τα μέρη της πόλης που προτιμάτε».

Ο Κοστέλο γέλασε κοφτά. «Εσείς οι Σκοτσέζοι είστε ειδικοί στην απλούστευση».

«Πώς κι έτσι;»

«Το Ολυτ Τάουν εναντίον του Νιου Τάουν, καθολικοί εναντίον προτεσταντών, ανατολική ακτή — δυτική ακτή... Τα πράγματα όμως μπορεί να είναι έστω και λίγο πιο περίπλοκα».

«Τα αντίθετα έλκονται, μόνο αυτό προσπαθούσα να πω». Για μια ακόμα φορά μεσολάβησε σιωπή. Ο Ρέμπους έριξε ένα ερευνητικό βλέμμα στο δωμάτιο.

«Δεν αναστάτωσαν λοιπόν τα πάντα;»

«Ποιοι;»

«Η ομάδα ερεύνης».

«Θα μπορούσε να ήταν και χειρότερα».

Ο Ρέμπους ρούφηξε μια γουλιιά καφέ προσποιούμενος ότι την απολαμβάνει. «Δεν πιστεύω ν' άφηνες εδώ το πτώμα; Θέλω να πω, μόνο ένας διεστραμμένος θα έκανε κάτι τέτοιο». Ο Κοστέλο τον κοίταξε. «Με συγχωρείς, θα ήθελα... εννοώ, εντελώς θεωρητικά. Δεν προσπαθώ να πω κάτι. Οι ειδικοί όμως της σήμανσης δεν έφαχναν για πτώμα. Ασχολούνται με πράγματα που εσύ κι εγώ δεν μπορούμε καν να διακρίνουμε. Κηλίδες αίματος, ίνες, μια τρίχα». Ο Ρέμπους κούνησε αργά το κεφάλι του. «Οι ένορκοι τα λατρεύουν αυτά. Οι παλιές ιδέες περί αστυνομίας πάνε περίπατο». Άφησε κάτω τη γυαλιστερή μαύρη κούπα και έβαλε το χέρι στην τσέπη για να πιάσει τα τσιγάρα του. «Θα σε πείραζε αν...;»

Ο Κοστέλο δίστασε. «Θα μπορούσα να σου πάρω ένα, αν δεν υπάρχει πρόβλημα;»

«Παρακαλώ». Ο Ρέμπους έβγαλε ένα τσιγάρο, το άναψε, και πέταξε το πακέτο μαζί με τον αναπτήρα στον νεαρό άντρα. «Μπορείς να στρίψεις και τσιγαριλίκι αν θες, αν τη βρίσκεις έτσι εννοώ».

«Δεν τη βρίσκω έτσι».

«Η φοιτητική ζωή πρέπει να είναι διαφορετική στις μέρες μας».

Ο Κοστέλο έβγαλε τον καπνό εξετάζοντας το τσιγάρο σαν να του ήταν κάτι ξένο. «Φαντάζομαι πως ναι» απάντησε.

Ο Ρέμπους χαμογέλασε. Ήταν δυο ενήλικοι που κάπνιζαν το τσιγάρο τους και τα λέγανε. Οι μικρές ώρες της νύχτας και τα σχετικά. Η κατάλληλη ώρα για ειλικρίνεια, ο κόσμος κοιμόταν, δεν υπήρχε κανείς να κρυφακούσει. Σηκώθηκε και περπάτησε μέχρι τα ράφια των βιβλίων. «Εσύ και η Φλιπ πώς γνωριστήκατε;» ρώτησε, διαλέγοντας ένα βιβλίο στην τύχη και ξεφυλλίζοντάς το.

«Σ' ένα δείπνο. Ταιριάξαμε αμέσως. Την επομένη το πρωί, μετά το πρωινό, πήγαμε βόλτα στο νεκροταφείο Γουάριστον. Τότε αισθάνθηκα για πρώτη φορά ότι την αγαπούσα... θέλω να πω ότι δεν επρόκειτο απλώς για μια βραδιά.»

«Σου αρέσει ο κινηματογράφος;» ρώτησε ο Ρέμπους. Παρατήρησε ότι ένα ράφι ήταν γεμάτο με βιβλία για κινηματογραφικές ταινίες.

Ο Κοστέλο κοίταξε πάνω, προς τη μεριά του. «Θα ήθελα να δοκιμάσω να γράψω ένα σενάριο μια μέρα».

«Σου το εύχομαι». Ο Ρέμπους άνοιξε ένα ακόμα βιβλίο. Έμοιαζε με σειρά ποιημάτων για τον Άλφρεντ Χίτσκοκ. «Δεν πήγες στο ξενοδοχείο;» ρώτησε ύστερα από μία παύση.

«Όχι».

«Είδες όμως τους γονείς σου;»

«Ναι». Ο Κοστέλο τράβηξε μια ακόμα τζούρα, ρουφώντας βαθιά το τσιγάρο του. Συνειδητοποίησε ότι δεν είχε σταχτοδοχείο και έριξε μια ματιά γύρω του για κάτι κατάλληλο: κηροπήγια, ένα για τον Ρέμπους και ένα για αυτόν. Καθώς απομακρύνθηκε από τα ράφια με τα βιβλία, το πόδι του Ρέμπους ακούμπησε κάτι ξυστά: ένα μεταλλικό στρατιωτάκι, όχι μεγαλύτερο από τρεις πόντους. Έσκυψε να το μαζέψει. Το τουφέκι του είχε ξεκολλήσει, ενώ το κεφάλι είχε γείρει στη μια μεριά. Δεν θεώρησε τον εαυτό του υπεύθυνο γι' αυτό. Πριν ξανακαθίσει το τοποθέτησε διακριτικά σ' ένα ράφι.

«Αχύρωσαν, λοιπόν, τη δεύτερη κράτηση;»

«Κοιμούνται σε χωριστά δωμάτια, επιθεωρητή». Ο Κοστέ-

λο τον κοίταξε, παίρνοντας το βλέμμα του από το χείλος του πρόχειρου σταχτοδοχείου όπου τίνιζε την καύτρα του τσιγάρου. «Δεν αποτελεί έγκλημα, έτσι δεν είναι;»

«Δεν είμαι ο κατάλληλος για να κρίνω. Η γυναίκα μου με παράτησε πριν από χρόνια, τόσα, που ούτε καν θυμάμαι πόσα».

«Κι όμως βάζω στοίχημα ότι θυμάσαι».

Ο Ρέμπους χαμογέλασε. «Παραδίνομαι».

Ο Κοστέλο ακούμπησε το κεφάλι του στην πλάτη του πουφ, συγκρατώντας ένα χασμουρητό.

«Καλύτερα να πηγαίνω» είπε ο Ρέμπους.

«Αποτέλειωσε τον καφέ σου τουλάχιστον». Ο Ρέμπους τον είχε ήδη πιει, αλλά όπως και να 'χε συμφώνησε, καθώς δεν σκόπευε να φύγει παρά μόνο αν τον πέταγαν έξω. «Ίσως και να εμφανιστεί. Ο κόσμος κάνει διάφορα πράγματα καμιά φορά, έτσι δεν είναι; Μπορεί να της ήρθε να πάρει τα βουνά».

«Δεν ήταν στο χαρακτήρα της Φλιπ να κάνει κάτι τέτοιο».

«Μπορεί όμως να έπρεπε να πάει κάπου».

Ο Κοστέλο κούνησε το κεφάλι του αρνητικά. «Ήξερε πως την περιμέναν στο μπαρ. Δεν θα μπορούσε να το ξεχάσει αυτό».

«Όχι; Ας πούμε ότι είχε γνωρίσει κάποιον άλλον... ξέρεις, μια παρόρμηση, όπως γίνεται και στις διαφημίσεις».

«Κάποιον άλλον;»

«Είναι πιθανό, δεν είναι;»

Το βλέμμα του Κοστέλο σκοτεινίασε. «Δεν ξέρω. Και εγώ το σκέφτηκα αυτό — μήπως γνώρισε κάποιον άλλον».

«Το θεωρείς αδύνατο;»

«Ναι».

«Γιατί;»

«Γιατί, αν ήταν κάτι τέτοιο, θα μου το έλεγε. Έτσι είναι η Φλιπ: είτε πρόκειται για πανάκριβο φόρεμα από γνωστό σχεδιαστή είτε για ταξίδι με κονκόρντ πληρωμένο από τους γονείς της, δεν το κρατάει για τον εαυτό της».

«Της αρέσει να είναι το επίκεντρο της προσοχής;»

«Και σε ποιον δεν αρέσει, πότε πότε;»

«Δεν θα 'κανε κανένα αστείο μόνο και μόνο για να μας βάλει όλους να την ψάχνουμε;»

«Να σκηνοθετήσει την εξαφάνισή της;». Ο Κοστέλο κούνησε αρνητικά το κεφάλι και έπνιξε ένα ακόμα χασμουρητό. «Μου χρειάζεται μάλλον λίγος ύπνος.»

«Τι ώρα είναι η συνέντευξη Τύπου;»

«Νωρίς το απόγευμα. Έχει να κάνει με την ώρα του κεντρικού δελτίου ειδήσεων.»

Ο Ρέμπους έγνεψε. «Δεν χρειάζεται να είσαι νευρικός στη συνέντευξη, να είσαι, απλώς, ο εαυτός σου.»

Ο Κοστέλο έσβησε το τσιγάρο του. «Ποιος άλλος θα μπορούσα να είμαι;». Έκανε να επιστρέψει το πακέτο και τον αναπτήρα στον Ρέμπους.

«Κράτα τα. Δεν ξέρεις πότε θα σου 'ρθει η ανάγκη». Σηκώθηκε όρθιος. Ένιωθε πλέον το κρανίο του έτοιμο να σπάσει, παρά το παυσίπονο. Έτσι είναι η Φλιπ: Ο Κοστέλο είχε αναφερθεί σε αυτή στον ενεστώτα — ήταν μια τυχαία παρατήρηση ή κάτι λιγότερο αυθόρμητο; Ο Κοστέλο σηκώθηκε τώρα κι αυτός όρθιος, χαμογελούσε, αν και όχι με πολλή διάθεση.

«Δεν απάντησες τελικά στην ερώτησή μου» είπε.

«Έχω ανοικτό μυαλό, κύριε Κοστέλο.»

«Αλήθεια;». Ο Κοστέλο γλίστρησε τα χέρια στις τσέπες του. «Θα σε δω στη συνέντευξη Τύπου;»

«Είναι πιθανό.»

«Και θα παραμονεύεις να πω κάτι λάθος; Όπως οι συνάδελφοί σου από τη σήμανση;». Ο Κοστέλο μισόκλεισε τα μάτια του. «Μπορεί να είμαι ο μοναδικός ύποπτος, αλλά δεν είμαι ηλίθιος.»

«Τότε θα εκτιμήσεις το γεγονός ότι βρισκόμαστε στο ίδιο στρατόπεδο... εκτός κι αν έχεις διαφορετική γνώμη.»

«Γιατί ήρθες εδώ απόψε; Δεν είσαι εν ώρα υπηρεσίας. Κάνω λάθος;»

Ο Ρέμπους τον πλησίασε. «Ξέρεις τι πίστευαν παλιότερα, κύριε Κοστέλο; Πίστευαν ότι τα θύματα κρατούσαν την εικόνα του φονιά στα μάτια τους — το τελευταίο πράγμα που αντίκριζαν. Μερικοί μάλιστα έβγαζαν τα μάτια των θυμάτων τους μετά τη δολοφονία».

«Δεν είμαστε όμως τόσο αφελείς πια, έτσι δεν είναι, επιθεωρητή; Δεν μπορείς να ελπίζεις ότι θα καταλάβεις κάποιον, ότι θα τον ζυγίσεις, κοιτάζοντάς τον απλώς στα μάτια». Ο Κοστέλο έσκυψε στη μεριά του Ρέμπους, γουρλώνοντας ελαφρώς τα μάτια του. «Κοιτάξτε τα λοιπόν καλά, γιατί σε λίγο θα κλείσουν».

Ο Ρέμπους του ανταπέδωσε το βλέμμα. Ο Κοστέλο ανοιγόκλεισε πρώτος τα βλέφαρά του αλλάζοντας το κλίμα που είχε δημιουργηθεί. Στη συνέχεια απομακρύνθηκε και ζήτησε από τον Ρέμπους να φύγει. Καθώς ο Ρέμπους κατευθύνθηκε στην πόρτα, ο Κοστέλο τον φώναξε. Σκούπισε το πακέτο των τσιγάρων με ένα μαντίλι. Έκανε το ίδιο για τον αναπτήρα και πέταξε και τα δύο αντικείμενα στη μεριά του Ρέμπους. Προσγειώθηκαν στα πόδια του.

«Νομίζω πως τα χρειάζεσαι περισσότερο από μένα».

Ο Ρέμπους έσκυψε να τα πάρει. «Προς τι το μαντίλι;»

«Πρέπει να προσέχει κανείς» είπε ο Κοστέλο. «Αποδεικτικά στοιχεία μπορεί να ξεφυτρώσουν στα πιο απίθανα μέρη».

Ο Ρέμπους ίσιωσε την πλάτη του, αποφάσισε να μην πει τίποτε. Στην πόρτα, ο Κοστέλο τον καληνύχτισε φωναχτά. Ο Ρέμπους είχε φτάσει στα μισά της σκάλας όταν ανταπέδωσε το χαιρετισμό. Σκεφτόταν τον τρόπο με τον οποίο ο Κοστέλο είχε σκουπίσει τόσο τον αναπτήρα όσο και το πακέτο. Τόσα χρόνια που βρισκόταν στο Σώμα δεν είχε ξαναδεί ύποπτο να κάνει κάτι παρόμοιο. Σήμαινε ότι ο Κοστέλο περίμενε να του στήσουν παγίδα.

Ή, τουλάχιστον, έτσι ήθελε να το κάνει να φανεί. Είχε όμως φανερωθεί στον Ρέμπους μια πλευρά του νεαρού που ήταν ψυχρή και υπολογιστική. Έδειχνε κάποιον που ήταν ικανός να δει μπροστά...

Πώς τα καταφέρνει ο Ρέμπους και γίνεται όλο και καλύτερος;
Ο Rankin είναι πραγματική ιδιοφυΐα.

Lee Child, συγγραφέας

Ο Rankin γίνεται καλύτερος με τα χρόνια...
Ο Ρέμπους όλο και πιο συναρπαστικός.

Daily Mail

Κανείς στη Βρετανία δεν γράφει καλύτερα
αστυνομικά μυθιστορήματα σήμερα.

Evening Standard

Το να διαβάξεις τον Ρέμπους είναι
μια από τις σταθερότερες απολαύσεις της ζωής.

Athens Voice

Ο Ρέμπους είναι ένας από τους πιο ανθεκτικούς
στον χρόνο επιθεωρητές, με αποτέλεσμα οι ιστορίες
του μουσικόφιλου ήρωα να επανέρχονται στο προσκήνιο
ύστερα από την απαίτηση των απανταχού φανατικών.

Lifo